

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 798/2021

12.10.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Биљане Синановић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела давање изјаве неистинитог садржаја из члана 581. став 1. Закона о привредним друштвима, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Остоје Перића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 506/20 од 02.03.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 133/21 од 17.05.2021. године, у седници већа одржаној дана 12.10.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Руми К 506/20 од 02.03.2021. године и Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 133/21 од 17.05.2021. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми К 506/20 од 02.03.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела давање изјаве неистинитог садржаја из члана 581. став 1. ЗКП, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од 10 месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року проверавања од две године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, као и споредна новчана казна у износу од 70.000,00 динара коју је окривљени дужан да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, те је одређено да ће суд, ако окривљени не плати новчану казну у одређеном року, исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. На основу члана 258. став 4. ЗКП, окривљени је обавезан да на име имовинскоправног захтева, оштећеном ББ плати износ од 303.200,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. На основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. ЗКП, окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати и то: Основном јавном тужилаштву у Руми износ од 75.000,00 динара, Основном суду у Руми износ од 62.893,08 динара и оштећеном ББ на име заступања од стране пуномоћника износ од 82.875,00 динара, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици Кж1 133/21 од 17.05.2021. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног АА, адвокат Остоја Перић, поднео је захтев за заштиту законитости, због повреда закона из члана 439. тачка 1) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или да исте само делимично преиначи, тако што ће оштећеног са имовинскоправним захтевом упутити на парницу или имовинскоправни захтев одбацити као недозвољен и одбацити захтев пуномоћника оштећеног за накнаду трошкова за заступање од стране пуномоћника.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је на седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП) размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим правноснажном пресудом није кривично дело, са образложењем да се кривично дело давање изјаве неистинитог садржаја из члана 581. Закона о привредним друштвима (ЗОПД), може извршити давањем писане изјаве неистинитог садржаја, која је тим законом прописана као услов за спровођење конкретног поступка, док је у опису радње извршења кривичног дела у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени дао писану изјаву неистинитог садржаја која је услов за започињање и спровођење поступка ликвидације. Међутим, како је одредбом члана 525. ЗОПД прописано, да се ликвидација друштва покреће, дакле, започиње одлуком скупштине чланова друштва са ограниченом одговорношћу, а сагласно одредби члана 211. став 2. тачка 3) истог закона, код једночланог друштва, једини члан друштва обавља и послове из надлежности скупштине друштва, то предметна изјава од 23.08.2012. године није била услов за започињање ликвидационог поступка, јер се исти покреће одлуком скупштине чланова друштва. Поред наведеног, бранилац у захтеву наводи и то да одсуство података о пријављеним потраживањима у почетном ликвидационом извештају није услов за спровођење ликвидационог поступка, а окривљеном су стављени на терет управо радње извршења које имају за последицу започињање и спровођење ликвидационог поступка.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 581. став 1. Закона о привредним друштвима (ЗОПД) која инкриминише кривично дело давање изјаве неистинитог садржаја, прописано је да ће се, законски заступник друштва или члан органа друштва, као и ликвидациони управник, овлашћени судски вештак, ревизор или друго стручно лице које да писану изјаву неистинитог садржаја, која је прописана тим законом као услов за спровођење

конкретног поступка, са намером да тај поступак започне и/или спроведе и/или оконча, као услов за ступање на снагу или спровођење одлуке друштва, казнити затвором од шест месеци до пет година и новчаном казном.

Надаље, према одредби члана 536. ЗОПД, ликвидациони управник након састављања почетног ликвидационог биланса као ванредног финансијског извештаја и доношења одлуке о његовом усвајању ортака, комплементара, односно скупштине, у смислу става 3. тог члана, саставља и почетни ликвидациони извештај, који, поред осталог, садржи и листу пријављених потраживања и листу оспорених потраживања са образложењем оспоравања. Усвојени почетни ликвидациони извештај, региструје се у складу са Законом о регистрацији у року од 15 дана од дана усвајања (члан 536. став 6. ЗОПД), а ликвидациони управник не може отпочети са плаћањима ради намирења поверилаца нити са исплатама члановима друштва, пре регистрације почетног ликвидационог извештаја, осим плаћања обавеза из текућег пословања друштва (члан 536. став 7. ЗОПД).

Из цитираних законских одредби произлази да почетни ликвидациони извештај који саставља ликвидациони управник и који је регистрован у Агенцији за привредне регистре, представља услов прописан одредбом члана 536. став 7. ЗОПД, само за спровођење, а не и за започињање поступка ликвидације, како се то и наводи у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

По оцени овога суда, чињенични опис дела дат у изреци првостепене пресуде садржи све чињенице и околности које представљају законска обележја кривичног дела давање изјаве неистинитог садржаја из члана 581. став 1. ЗОПД, за које је окривљен оглашен кривим правноснажном пресудом и то како она која се односе на радњу извршења која се састоји у томе што је окривљени као директор и ликвидациони управник „ВВ“, ДОО, дао писану изјаву неистинитог садржаја која је прописана чланом 536. Закона о привредним друштвима, као услов за спровођење ликвидације наведеног привредног друштва, тако што је Агенцији за привредне регистре поднео почетни ликвидациони извештај у који је унео неистинит податак, да „до дана 27.07.2012. године није било пријављених потраживања“, иако је ликвидациони поверилац наведеног привредног друштва, оштећени адвокат ББ, имао потраживања према том привредном друштву као дужнику у износу од 303.200,00 динара по означеној правноснажној пресуди Основног суда у Новом Саду, који извештај је усвојен од стране Регистра привредних субјеката Београд, на који начин је окривљени спровео ликвидациони поступак и оштећеног као повериоца онемогућио да наплати наведено потраживање и причинио му штету у износу од 303.200,00 динара, тако и субјективна обележја која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, као и постојања намере код окривљеног да предузетим радњама поступак ликвидације оконча.

Дакле, у изреци побијане правноснажне пресуде је садржано законско обележје предметног кривичног дела које се тиче предмета извршења и то тако што је означено да писана изјава неистинитог садржаја – почетни ликвидациони извештај, који је саставио окривљени као ликвидациони управник наведеног привредног друштва, представља услов за спровођење ликвидационог поступка у смислу члана 536. ЗОПД.

Стога, по налажењу овог суда, чињеница да је у изреци пресуде означено да наведена писана изјава – почетни ликвидациони извештај битан услов и за

„започињање“ ликвидационог поступка није од утицаја на постојање предметног кривичног дела, већ иста, евентуално може указивати на неразумљивост изреке што представља повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП, која није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Надаље, Врховни касациони суд налази да је неоснован и навод захтева браниоца окривљеног да одсуство података о пријављеним потраживања у почетном ликвидационом извештају није услов за спровођење ликвидационог поступка, с обзиром на то да је одредбом члана 536. став 7. ЗОПД прописано да ликвидациони управник не може отпочети са плаћањима ради намирења поверилаца, нити са исплатама члановима друштва пре регистрације почетног ликвидационог извештаја, па је следствено томе, а насупротив наводима захтева, почетни ликвидациони извештај који садржи листу пријављених као и листу оспорених потраживања, неопходан услов за спровођење поступка ликвидације.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног неосновано указује да је побијаним правноснажним пресудама на штету окривљеног повређен закон из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости означава и повреду закона из члана 441. став 3. ЗКП, али наводи захтева којима исту образлаже тако што истиче да је оштећени у правноснажно окончаном парничном поступку, пресудом Основног суда у Новом Саду, П 1953/11 остварио своје потраживање, увећано за камату и парничне трошкове, не могу бити предмет разматрања Врховног касационог суда по захтеву за заштиту законитости, јер исти представљају оспоравање чињеница утврђених у правноснажној пресуди, везано за постојање имовинскоправног захтева оштећеног, односно указивање браниоца на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар - саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић